

Вдох. Повітря потрапляє у легені і заставляє прокинутись, духота заповонила все укриття. Рятуючись від цього хлопець вибігає на зовні, і вже холодне вологе повітря заставляє кашляти все сильніше.

(Чорт, чому так душно).

— О ще один вибіг?!

— Звичайно, стільки людей спить в одному місці.

— Якщо не хочеш спати присядь коло нас.

Піднявши Карн побачив пару чоловік сидівших на камінні, серед них був монах і Уорик який щось розказував. Приймаючи їх пропозицію поговорити, він взявши один з каменів у руки я почав майструвати місце аби присісти. Добре що всюди валялось достатньо каміння.

Фіолетове небо було вільним від хмар, зірки повільно зникали перед світанковим Сонцем, небесні скелі повільно покривались кольором вогню, лиш два Місяці залишились природнього кольору. Похмура ніч потрохи змінювалась на яскравий день.

— Цей світ дивовижний, — вимовив Уорик переставши дивитись на небо, — Жаль ми потрапили сюди при таких тяжких умовах... Хлопці ми вже забули що таке нормальний день, щоразу ми маємо перейматись за свої і чужі життя. Вчора нас стало більше, а їжі стало менше! Нам необхідно прогодувати себе, ну крім того наше укриття в цій землянці не може бути постійним.

— Дозвольте сказати? — всі подивились на монаха, — Поки ми знаходились у лісі ми методом спроб і помилок дізнались які ягоди і твари можна вживати... Я можу попросити пару жінок пошукати їх навколо, деякі трохи розбираються у цьому.

— Непогано, а тим часом ми продовжимо полювання на зайців. Раз ми не можемо заснути то поспробуємо щось виготовити на полювання?

Всі погодились, використовуючи знання із дитинства кожен почав шукати міцні гілки для наших списів. Чому списів? Все через простоту виготовлення, також дехто для себе вирішив виготовити дубинки. Шматки дерева почали опадати на землю залишаючи лиш просту зброю у руках чоловіків.

Дерев'яний спис

Використавши інструменти ви створили найпростішу зброю яку може використати кожен. Через матеріал цей спис швидко зношується.

Палиця-Конар

Навіть відламана гілка у руках людини може стати зброєю. Через свою товщину її тяжко зламати. При достатній силі може зламати кістки жертви.

Зрозумівши що за зброя була виготовлена, вони продовжили чекати коли всі інші вийдуть із укриття. Переговоривши з усіма, мисливці направились шукати здобич вище водоспаду. Невеликий струмок ще досі бився своєю течією у скелі, що зустрічались на шляху. Стовбури

сосен і буків створювали прохолодну тінь серед своїх крон.

Десяток чоловіків повільним кроком обшукували кущі у пошуках хоч якоїсь здобичі.

— Всім зупинитись! — чітким голосом скомандував Сава, — Повертаємось на поляну із рогокροлями, і продовжимо рухатись у тому напрямку.

Багато раз мисливці обходили ту поляну шукаючи свіжу здобич, пару разів налякані зайці стрибали на них і ставали жертвою палиць.

— Ото гарно ви сьогодні вполювали нам обід? — викрикнула якась жінка дивлячись як туша зайця повільно зникає, лишаючи третину м'яса.

— Одне слово, МАГІЯ! — сказав Сава збираючи людей знову у ліс.

Провозившись гарну годину вони вийшли з іншого боку відки вчора прийшли нові люди.

— Погане місце, краще обійти, — тихо примовив хтось із людей.

Всі знали історію новоприбулих і не хотіли зіткнутись із вовками... Нажаль бажання наситись штовхнуло їх пройтись цим місцем. Дерев ставало все менше і на їхньому місці появлясь скелі і густі чагарники, земля усіяна гілками і листям видавала кожен крок. Поперед мисливців, налякані шелестом та гоміном, розбігалися, ховаючись у траві, птахи і дрібні звірі. Чуючи тріск, зразу починали літати або тікати залишаючи свої нори і гнізда. Обшукуючи ці чагарники люди почали витягувати нові харчі: яйця, горіхи, насіння, різні плоди що колись ховались тут.

Трава на поляні була вище голови, осока стояла стінами; гілки високих чагарників зачіпало їх за голову й било по плечах, а колючі пагони плутали їм ноги.

— Так швидко ділимося і шукаємо щось смачне, — всі знову почули голос "командира" Сави.

— Я схоже піду з вами, — озираючись по сторонам промовив Карн дивлячись на Ілля і ще 3-х людей.

— Згода ти зі своїм ножом нам знадобишся.

— Підтримую, — з легким сміхом вимовив Ілляй.

— Всі вже порозходились, може і ми підемо!

— Гаразд, гаразд, але не кричи, — хлопець розвернувся на місці. Тепер Ілляй дивився у спину крикуна.

Висказавши всі пропозиції ми направились на вершину найближчого пагорба аби поглянути на все одним поглядом. Шлях на вершину виявився тяжким, хащі з колючок дряпали шкіру і чіпляли одяг. Але наші малі страждання було нагороджені, нехай наш одяг нагадає червоні тряпки, ми зробили це.

зверху пагорб покривали невисокі дерева із сильно кислими плодами аличі, яка заставляла скукожитись.

(Хоч краще це чим прісне м'ясо).

Оглянувшись на вершині ми вперше побачили "нашу долину" повністю, і збагнули нашу

ситуацію по новому...

Гори! Всюди високі вершини! І долина, наша долина у вигляді овалу? Через ліс навколо ми не могли збагнути, що оточені з усіх боків стінами. Ніхто в здоровому глузді не полізе на ці хребти.

Це наш світ, це наша пастка...

<http://tl.rulate.ru/book/5485/158573>